

HOOFDSTUK 1

Lang voordat haar wekker afliep, was Paulien Voorman al wakker. Met wijd open ogen staaarde ze naar het plafond. De kamer was schemerig verlicht en ze zag de contouren van haar kledingkast, het hoge ladekastje en haar kleine tv. Haar slaapkamer rook nog nieuw, naar verf, behanglijm en hout. Zoals de hele flat nog nieuw was. Alles zat strak in de verf, de plafonds waren spierwit en de houten vloer glansde van de oliebehandeling die ze hem gegeven had. Een nieuwe flat, een nieuw begin. En vanaf vandaag een nieuwe baan. Haar leven was ineens wel veranderd na de breuk met Frank. Drie maanden geleden woonde ze op de zolderverdieping van een groot herenhuis, had ze een latrelatie met Frank Meelis en werkte ze naast haar opleiding als serveerster in een restaurant. Nu had ze een hele flat voor haar alleen en was ze aangenomen op de administratie van het plaatselijke ziekenhuis. Geen bijbaantje dit keer, maar haar eerste fulltimebaan. Ze was volwassen aan het worden. Jammer dat daar een gebroken hart bij hoorde. Maar daar wilde ze niet aan denken. De afgelopen maanden waren heftig geweest, die wilde ze het liefst helemaal uit haar hoofd bannen.

Ze zette haar wekker uit voordat het ding zijn irritante gepiep kon laten horen en stapte uit bed. Ze zag als een

berg tegen de komende dag op. Een nieuwe baan, met nieuwe mensen, dat vond ze best eng. Samen met een andere vrouw moest ze een kantoortje delen en ze kon alleen maar hopen dat ze een beetje met haar overweg zou kunnen. Tijdens haar sollicitatiegesprek had ze haar nieuwe, naaste collega niet ontmoet, omdat ze toen net op vakantie was. Het enige wat ze wist, was dat ze ongeveer van haar leeftijd was.

Tijdens het douchen gleden Pauliens gedachten onwillekeurig toch weer terug naar de tijd die achter haar lag. De breuk met Frank had er ingehakt bij haar. Niet omdat ze nog van hem hield, maar omdat het zo heftig verlopen was. Hij had haar niet willen laten gaan, had haar zelfs gesmeekt hem nog een kans te geven. Uiteindelijk had ze daarin toegestemd, hoewel ze van tevoren al had geweten dat het tot mislukken gedoemd was. Frank en zij hadden elkaar niets meer te zeggen gehad. Ze waren uit elkaar gegroeid, deelden niets meer samen behalve het bed en haar verliefdheid op hem was een langzame dood gestorven door zijn stoere, vaak luidruchtige gedrag en zijn onbehouwen manier van doen. Enige vorm van zorgzaamheid was Frank vreemd. Er moest voor hem gezorgd worden. Dat werd haar extra pijnlijk duidelijk toen ze haar rechterpols had gebroken en Frank alleen maar...